Spøgelser er en del af hverdagen

Løvenborg er et af de få slotte, der ikke er åbent for offentligheden. Grev Christian Ahlefeldt-Laurvig og grevinde Yvonne driver slottet i fredelig sameksistens med slots-spøgelserne

■ *Af Narcisa Vucian*

"Jeg giver kongen min hest, fædrelandet mit liv og Gud min sjæl," sagde Christian Barnekow ifølge overleveringen.

Det var ham, der fra begyndelsen af det 17. århundrede ejede godset Birkholm, det senere Løvenborg. Christian Barnekow var hofjunker og diplomat og rejste meget, bl.a. til Polen, Nederlandene, Tyrkiet og Syrien.

■ *På Løvenborg slot lever ejerne i fredelig sameksistens med slots-spøgelserne. Her der det et af spøgelserne, Lange Ellens, værelse. Der er stadig blod på gulvet foran kakkelovnen fra dengang, hun dræbte sine børn. Lange Ellen spøger stadig på slottet...*

Foto: Søren Wesseltoft

Kendt blev han, fordi han gav sit liv for at redde kong Christian IV. I 1612 var Danmark i krig med svenskerne. På Skellinge Hede i Halland blev Christian IV's hest skudt, og danskerne var ved at flygte.

Så gav Christian Barnekow kongen sin hest og kongen blev reddet. Selv blev Christian Barnekow stående på den bare mark. Han blev hugget ned af svenskerne.

På Skellinge Hede står der en mindesten for ham.

På Løvenborg står der en altertavle fra Nørre Jernløse kirke. Den tilhørte Christian Barnekow. Altertavlen lå på loftet, da den nuværende ejer grev Christian Ahlefeldt-Laurvig i 1938 købte slottet for næsten én million kroner og stillede altertavlen op i slottets nordfløj sammen med en Kritusfigur.

Bor i den ene fløj

Det er koldt i denne nordlige del af bygningen. Der er ikke varmet op, fløjen er ubeboet. Grev Christian og grevinde Yvonne bor i sydfløjen. Nordfløjen præges af riddersalen.

En sjælden gang bruges riddersalen til dans, det er det eneste værelse på slottet, der har et parketgulv.

Nord-biblioteket er næsten tomt, men man føler liv. Her kan den besøgende bladre i mange bind af en verdenshistorie skrevet på fransk i 1771. Bøgerne tilhørte den daværende ejer, Severin Løvenskiold og hans far. Dengang kunne man inden for Løvenborgs mure høre fransk, tysk og dansk.

Fransk talte man indbyrdes, tysk til hundene og dansk til tjenerne.

En familie-forbandelse

Første gang, man hører om Løvenborg, er i 1100-tallet. Biskop Absolon i København skænkede en landsby ved navn Ellinge - slottet var ikke bygget endnu - til Sorø Kloster. Ved reformationen overtog kong Christian III Ellinge og solgte den til Hans Barnekow i 1547.

Hans Barnekow gav hovedgården naveforandring til Birkholm.

Og da Severin Løvenskiold købte stedet i 1750 blev det døbt Løvenborg.

Slottets midterste fløj er formentlig fra det 15. århundrede, og resten af bygningen er opført i 1634. Den nyeste, sydfløjen, blev rejst i 1853 i Rosenborg-stil. I 200 år var Løvenborg i slægten Løvenskiolds eje.

»Da jeg købte slottet kom en af Løvenskiolds familiemedlemmer og sagde, at der var en forbandelse over familien Løvenskiold og stedet, og de håbede det ville holde op.

Løvenskiolderne levede dårligt, havde dårlige ægteskaber og dårlig økonomi, og der blev i en lang periode ikke født drengebørn,« fortæller grev Christian.

Greven tror ikke på den forbandelse. Hans dybe, varme blik bekræfter overbevisende hans udsagn. Forbandelsen har i hvert fald ikke ramt ham og hans familie, forsikrer han.

Ejerne går igen

Det er dog ikke en hemmelighed, at ejerne af Løvenborg går igen.

Den sidste baronesse på Løvenborg har fortalt greveparret Ahlefeldt-Laurvig om sin mand, Lensbaronen, der gik igen. Ofte, når baroness-

sens familie spiste og baronen var bortrejst, gik han gennem spisestuen, så beboerne efterhånden blev vant til det.

Folk på Holbæk-egnen har set grev Christian forskellige steder på tidspunkter, hvor han har siddet på sit kontor.

Engang mødte en af grevindens veninder ham på broen over voldgraven. Lige efter så hun ham i hans arbejdsværelse og sagde: "Jeg har lige set Dem på broen og jeg synes, De så lidt mærkelig ud".

Greven svarede: "Det skal De ikke være ked af, sådan er det her."

Og grevinde Yvonne har set sin ældste søn, selv om han samtidig var et andet sted.

frille og havde dræbt sine børn.

I Lange Ellens værelse, eller spøgelsestuen, som den også kaldes, er der stadigvæk blodpletter på gulvet. De kan ikke vaskes af, siger man. Blodpletterne ses foran stuens norske kakkelovn fra 1700-tallet.

Da Lange Ellen døde, blev hun båret ud i en kiste. Men pludselig blev kisten så tung, at bærerne var nødt til at sætte den ned for at puste lidt. De lukkede låget op for at se hvorfor den var blevet så tung.

Og hvad så de? Kisten var fuld af sten, og Lange Ellen var der ikke. Hun stod i et tårnvindue og lo af dem.

Lige siden er Lange Ellen gået igen på Løvenborg slot.

■ *Ejerne af Løvenborg, grev Christian Ahlefeldt-Laurvig og grevinde Yvonne bor i sydfløjen på slottet, der er rig på tårne, trapper og pittoreske krummelurer.*

Foto: Søren Wesseltoft

sens familie spiste og baronen var bortrejst, gik han gennem spisestuen, så beboerne efterhånden blev vant til det.

Folk på Holbæk-egnen har set grev Christian forskellige steder på tidspunkter, hvor han har siddet på sit kontor.

Engang mødte en af grevindens veninder ham på broen over voldgraven. Lige efter så hun ham i hans arbejdsværelse og sagde: "Jeg har lige set Dem på broen og jeg synes, De så lidt mærkelig ud".

Greven svarede: "Det skal De ikke være ked af, sådan er det her."

Og grevinde Yvonne har set sin ældste søn, selv om han samtidig var et andet sted.

»Han kom gående ved hovedindgangen,« fortæller hun. »Jeg så ham på meget tæt hold. Det var ved femtiden om eftermiddagen. Jeg spurgte ham om noget, men han svarede ikke.

Det er helt sikkert. Jeg var ved mine fulde fem,« forsikrer grevinden. Sønnen, som på det tidspunkt var ejer af Løvenborg, opholdt sig et helt andet sted, på en landbrugsskole.

Grevinde Yvonne taler om begivenheden på en helt naturlig måde, men indrømmer at det kan forekomme mærkeligt.

»Det åndelige er den største del af os og den mest spændende. Vores krop er bare et hylster, den er meget skrøbelig.

At spøgeri foregår på slotte og herregårde er måske ikke så underligt. Løvenborg har stået i mange hundrede år, det har sin ånd. Mange sjæle har præget livet her og levet hundrede procent for slottet.«

Blodet i Ellens værelse

Et af Løvenborgs husspøgelser hedder Lange Ellen.

Hun var efter sigende datter af slotsforvalteren Mikkel Jernskæg. Ifølge sagnet var Jernskægs datter en ond kvinde. Hun var kong Hans' frille og havde dræbt sine børn.

I Lange Ellens værelse, eller spøgelsestuen, som den også kaldes, er der stadigvæk blodpletter på gulvet. De kan ikke vaskes af, siger man. Blodpletterne ses foran stuens norske kakkelovn fra 1700-tallet.

Da Lange Ellen døde, blev hun båret ud i en kiste. Men pludselig blev kisten så tung, at bærerne var nødt til at sætte den ned for at puste lidt. De lukkede låget op for at se hvorfor den var blevet så tung.

Og hvad så de? Kisten var fuld af sten, og Lange Ellen var der ikke. Hun stod i et tårnvindue og lo af dem.

Lige siden er Lange Ellen gået igen på Løvenborg slot.

■ *Ejerne af Løvenborg, grev Christian Ahlefeldt-Laurvig og grevinde Yvonne bor i sydfløjen på slottet, der er rig på tårne, trapper og pittoreske krummelurer.*

Foto: Søren Wesseltoft

■ *Løvenborg slot er en malerisk ramme om sejlivede spøgelses-beretninger om slotsherrer, der går igen, og moderesken Lange Ellen, der griner af sine bødler...*

Foto: Søren Wesseltoft